

danud sinule selga wiiskama, kui sa teiste inimeste riidet warastasid? M'ul 'poleks siis ka ammugi ühte tooli, penki, istet ega ahjuarki siin enam olemat, waid kõik ülekohtuste pihta mahawisatud. Sellepärast ei wõi sina nüüd enam taewase jääda, waid pead wäljaminema ja katsuma, kuidas sa maa pääle tagasi saad ning siis saäl weel oma meelt parandama; muidu ei kõlba sa mitte siia, waid saab sind põrgusse heidetud. — Siin ei tohi legi muu inimeste üle kohut mõista, kui mina üksi.“

Peetrus pidi rätsepa jälle wälja saatma. — Et t'al lagunud kingad ja willis wigased jalad oliwad, anti temale kepp toeks kätte. — Õnneks juhtus üks paks pilw tema lähedalt möödaminema, rätsep kargas pääle ja waus sellega pitkamööda alla maa poole, kus kange tuul puhus ja teda edasi ajas, mis üle temale hirm tõusis, et ei tea, kuhu tuul teda pilwega ajab, ehk kas mereesse. Ta sellesamma ehmatuse pääle ärkas ta üles ning oli rõõmus, et see ilmsi oli.

Üks suurem hull inimesi arwa ennast ikka

ilmasuuta ja õige olemat, kuni n'ad wiimisel pääwal ennast ometi petetud näewad olemad.

Sumal ei lasse ennast pilgata.

Seestimaal, aastal 1719, saatis üks kirikuõpetaja oma sulast metsa hagu raijuma. Sulane wõttis kirwe ja läks. Kui mõne kubu juba walmis teinud oli, nägi ta taewast pilwe minemat ja ka juba müristamist kaugelt kuulwat. Wiimaks hakkas wihma tibama. Sulane ruttas ühe suure puu alla ja istus maha. Wälgu sähwatused käiswad ühte puhku ja müristamine raksus. Ühe korruga lähwatas hirmsaste — ja pitkne lbi sulase kõrwa ühe puu sisse. Üks oks sest puust kukkus maha, sulase pihta ja haawas teda raskesti. Ta sai wihaseks ja hüüdis: „Oh sina häbemata! kas t'ul kõige taewa all' küllalt ruumi 'pole mängida, et sa minu pääle tahad tulla?“ Ta tõusis üles ja läks waewaga kodu, kus ta mitu nädalid haige woodis pidi olema.